

Estimada Kitty

M'angoixa més del que puc expressar que mai no puguem sortir fora

Anna Frank va néixer el 12 de juny del 1929 a Frankfurt del Main i va morir pels volts del 12 de març del 1945 a Bergen-Belsen. Per entendre el que és impossible d'entendre va escriure un diari: el testimoni d'una innocència fràgil que se n'anava. Després de passar per Auschwitz, Anna Frank va morir al camp de concentració de Bergen-Belsen, pocs dies abans que aquest camp fos alliberat. Llegim diversos fragments del *Diari* d'Anna Frank publicat per l'editorial Debolsillo (<http://www.megustaleer.com/libro/diari-danna-frank/ES0014530>) i traduït per Esther Roig.

© Anne Frank Fonds - 12 anys, maig de 1942.

Dissabte, 20 de juny de 1942

Per a algú com jo és una sensació molt estranya escriure un diari. No tan sols perquè mai no he escrit res, sinó perquè em fa l'efecte que més endavant ni a mi ni a ningú altre l'interessaran les confidències d'una col·legiala de tretze anys. Però això en realitat no importa, tinc ganes d'escriure i molt més encara de desfogar-me i treure'm de sobre unes quantes espines. «El paper és més pacient que els homes.» Vaig recordar aquesta frase un d'aquells dies mig malenconiosos en què estava asseguda amb el cap repenjat a les mans, avorrida i desganada, sense saber si sortir o quedar-me a casa, i finalment em vaig posar a rumiar sense moure'm d'on era. Sí, és cert, el paper és pacient, però com que no tinc intenció d'ensenyar mai a ningú aquest quadern de tapes dures anomenat pomposament «diari», si no és que alguna vegada en la meua vida tinc un amic o una amiga que es converteixi en l'amic o amiga «de l'ànima», el més probable és que no interessi a ningú.

He arribat al punt en què neix tota aquesta idea d'escriure un diari: no tinc cap amiga.

Per ser més clara hauré d'afegir una explicació, perquè ningú no entendrà com una noia de tretze anys pot estar sola al món. És que tampoc és així: tinc uns pares molt bons i una germana de setze anys, i tinc unes trenta amigues en total, entre bones i menys bones. Tinc una pila d'admiradors que intenten que les nostres mirades es creuin o que, quan no hi ha cap més possibilitat, intenten mirar-me durant la classe a través d'un mirallet trencat. Tinc els meus parents, les tietes, que són molt bones, i una bona llar. Sembla que no em falti res, tret de l'amiga de l'ànima. Amb les noies que conec l'únic que puc fer és divertir-me i passar-m'ho bé. No parlem mai de res que no siguin les coses quotidianes, no parlem mai de coses íntimes. Aquí rau justament el quid de la qüestió. Potser la manca de confidencialitat sigui culpa meua, el fet és que les coses són com són i lamentablement no es poden canviar. Aquesta és la raó del diari.

Per donar més relleu encara en la meua fantasia a la idea de l'amiga tan desitjada, no voldria apuntar en aquest diari els fets i prou, com fa tothom, sinó que faré que el mateix diari sigui aquesta amiga, i aquesta amiga es dirà *Kitty*.

La meua història! (Com puc ser tan ximpleta d'oblidar-me-la!)

Com que ningú no entendria res del que expliqués a la Kitty si ho fes d'aquesta manera, sense cap introducció, hauré de relatar breument la història de la meua vida, per poques ganes que en tingui.

El meu pare, el més bo de tots els pares que he conegut en la meua vida, no es va casar amb la meua mare fins als trenta-sis anys, quan ella en tenia vint-i-cinc. La meua germana Margot va néixer el 1926 a Alemanya, a Frankfurt del Main. El 12 de juny de 1929 la vaig seguir jo. Vaig viure a Frankfurt fins als quatre anys. Com que som jueus «de soca-rel», el meu pare va venir a Holanda el 1933, on va ser nomenat director d'Opekta, una empresa holandesa de preparació de melmelades. La meua mare, l'Edith Holländer, també va venir a Holanda pel setembre, i la Margot i jo vam anar a Aquisgrà, on vivia la meua àvia. La Margot va venir a Holanda pel desembre i jo pel febrer, quan em van posar sobre la taula com a regal d'aniversari per a la Margot.

Aviat vaig començar a anar al jardí d'infància del col·legi Montessori i m'hi vaig estar fins als sis anys. Després vaig passar al primer curs de l'escola primària. A sisè vaig tenir la senyoreta Kuperus, la directora. Ens vam emocionar molt quan ens vam acomiadar al final de curs i vam plorar totes dues, perquè m'havien admès al liceu jueu, on també anava la Margot.

Les nostres vides transcorrien amb una certa agitació, ja que la resta de la família que s'havia quedat a Alemanya continuava sent víctima de les mesures antijueves decretades per Hitler. Després dels pogroms de 1938, els meus dos oncles materns van fugir i van arribar sans i estalvis als Estats Units; la meua pobra àvia, que ja tenia setanta-tres anys, va venir a viure amb nosaltres.

Després del maig de 1940, els bons temps van quedar definitivament enrere: primer la guerra, després la capitulació, la invasió alemanya, i així van començar les desgràcies per a nosaltres els jueus. Les mesures antijueves se succeïren ràpidament i se'ns va privar de moltes llibertats. Els jueus han de portar una estrella de David; han de lliurar les seves bicicletes; no els està permès viatjar amb tramvia; no els està permès viatjar amb cotxe, tampoc amb cotxes particulars; els jueus només poden comprar de les 15,00 a les 17,00 hores; només poden anar a la perruqueria jueva; no els està permesa l'entrada als teatres, cinemes i altres llocs d'esbarjo públic; no els està permesa l'entrada a les piscines ni a les pistes de tennis, d'hoquei ni cap altre esport; no els està permès practicar rem; no els està permès practicar cap esport en públic; no els està permès asseure's als seus jardins després de les 20,00 hores, com tampoc als jardins dels seus amics; els jueus no poden entrar a casa dels cristians; han d'anar a col·legis jueus, i altres coses per l'estil.

Així transcorrien els nostres dies: que si no podíem fer això, que si allò altre tampoc. En Jacques sempre em diu: «Ja no goso fer res, perquè em fa por que no estigui prohibit.»

L'estiu de 1941, l'àvia es va posar greument malalta. Van haver d'operar-la i amb prou feines vam celebrar el meu aniversari. El de l'estiu de 1940 tampoc, perquè feia poc que havia acabat la guerra a Holanda. L'àvia va morir pel gener de 1942. Ningú no sap com hi penso, i com la continuo estimant. Aquest aniversari de 1942 l'hem celebrat per compensar els anteriors, i també vam tenir encesa l'espelma de l'àvia.

Nosaltres quatre encara estem bé, i així hem arribat al dia d'avui, 20 de juny de 1942, data en què estreno el meu diari amb tota solemnitat.

© Anne Frank Fonds - Anna amb unes amigues el juliol de 1937

Dilluns, 28 de setembre de 1942

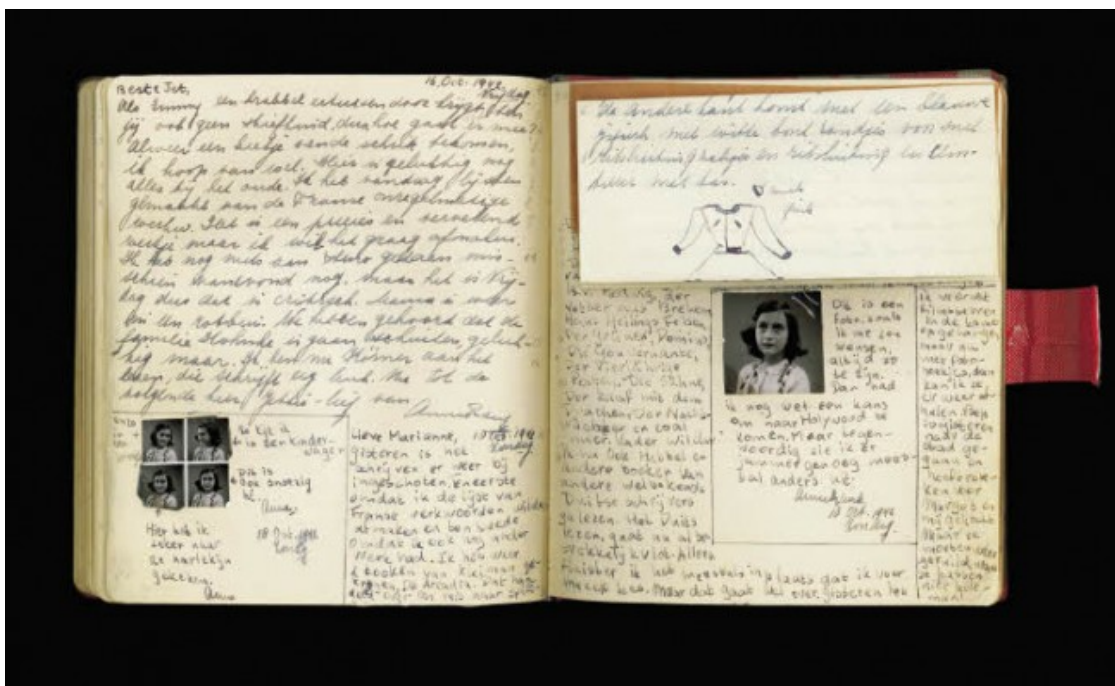
M'angoixa més del que puc expressar que mai no puguem sortir fora, i em fa molta por que ens descobreixin i ens afusellin. Aquesta no és, naturalment, una perspectiva gaire falaguera.

Dilluns, 19 de juliol de 1943

Estimada Kitty,

Diumenge hi va haver un terrible bombardeig al sector nord d'Amsterdam. Les destrosses sembla que són enormes. Carrers sencers han estat arrasats, i trigaran molt de temps a rescatar tota la gent sepultada sota la runa. Fins ara s'han comptat 200 morts i un nombre immens de ferits. Els hospitals són plens a vessar. Es diu que hi ha nens que, perduts entre les runes incandescentes, van buscant els seus pares morts. Quan penso en els retrunys que se sentien en la distància, que per a nosaltres era un senyal de la destrucció que s'acosta, m'esgarrifo.

La teva Anna

Dilluns, 6 de desembre de 1943

Estimada Kitty,

Quan s'acosta el dia de sant Nicolau, sense voler-ho tots pensem en la cistella de l'any passat, tan bellament decorada, i sobretot a mi em va semblar horrible haver de saltar-nos-la aquest any. Vaig estar molt de temps pensant fins que vaig trobar una cosa, una cosa que ens fes riure. Ho vaig consultar amb en Pim, i la setmana següent ens vam posar a la feina d'escriure un poema per a cadascun.

Diumenge a la nit, a un quart de nou vam aparèixer al pis de dalt portant el cove de la bugada entre tots dos, adornat amb petites figures i llaços de paper de ceba de color blau cel i rosa. El cistell estava cobert d'un gran paper d'embolicar color marró, que portava una nota adherida. A dalt tots estaven una mica sorpresos pel gran volum del paquet sorpresa. Vaig agafar la nota i em vaig posar a llegir:

PRÒLEG:

*Com cada any, sant Nicolau ha arribat
I a la Casa del darrere regals ha portat.
Lamentablement la celebració d'enguany
no pot ser tan divertida com la d'antany,
quan teníem tantes esperances i creïem
que conservant l'optimisme triomfaríem,
que la guerra acabaria i que seria possible
celebrar sant Nicolau essent ja lliures.
Sigui com sigui, ho volem celebrar
i si no ens queda res per regalar
podem emprar un últim recurs
que es troba a la sabata de cadascú...*

Quan tots van treure les seves sabates del cove, hi va haver una riallada general. A cada una hi havia un paquetet embolicat amb paper, amb l'adreça del seu amo respectiu.

La teva Anna

Divendres, 21 de juliol de 1944

Estimada Kitty,

M'han tornat les esperances, a la fi les coses funcionen! Sí, de veritat, tot va de primera! Notícies bomba! Hi ha hagut un atemptat contra Hitler i aquesta vegada no han estat els comunistes jueus o els capitalistes anglesos, sinó un germaníssim general alemany, que és comte i jove a més. La «divina providència» li ha salvat la vida, al Führer, i malauradament només ha patit rascades i cremades. Alguns dels seus oficials i generals més pròxims han resultat morts o ferits. L'autor principal de l'atac ha estat afusellat.

Sense dubte és la millor prova que molts oficials i generals estan tips de la guerra i voldrien que en Hitler se n'anés a l'altre barri, per després fundar una dictadura militar, signar la pau amb els aliats, armar-se de nou i començar una nova guerra d'aquí a vint anys. Potser la providència s'ha retardat una mica expressament per treure'l del mig, perquè per als aliats és molt més senzill i

econòmic que els immaculats germànics es matin entre ells, així als russos i els anglesos els queda menys feina per fer i poden començar abans a reconstruir les ciutats dels seus propis països. Però encara falta per a això, i no voldria avançar-me a aquests gloriosos esdeveniments. Tanmateix, t'adonaràs que el que dic és la pura veritat i res més que la veritat. A tall d'excepció, per una vegada deixo de donar-te la llauna amb les meves xerrades sobre nobles ideals.

A més, en Hitler ha estat tan amable de comunicar-ho al seu lleial i estimat poble que, a partir d'avui, tots els militars han d'obeir les ordres de la Gestapo i que tot soldat que sàpiga que el seu comandant ha tingut participació en el covard i miserable atemptat, té permís per engegar-li un tret.

Imagina't el ciri que es muntarà! Imagina't que a en Joanet li fan mal els peus de tant caminar i el seu oficial en cap el crida. En Joanet agafa la seva escopeta i exclama: «Tu volies matar el Führer, t'ho has ben guanyat!» Li engega un tret i el cap manaire que ha gosat renyar en Joanet passa a millor vida (o a millor mort?). Al final, tot plegat passarà que els senyors oficials es cagaran a les calces de por quan ensopeguin amb un soldat o quan hagin de donar ordres en algun lloc, perquè els soldats tindran més autoritat i poder que ells.

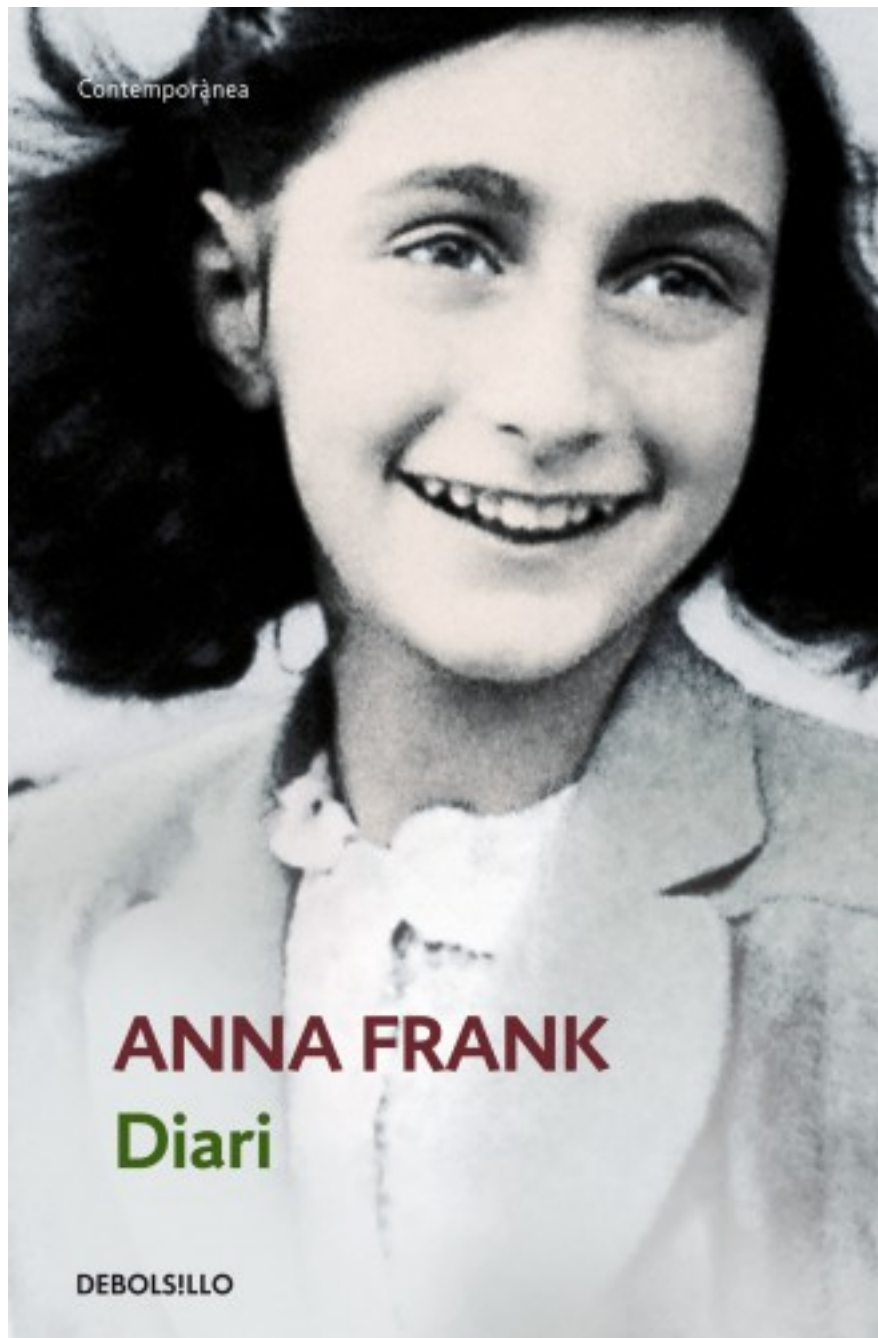
Em segueixes o me n'he anat per la tangent? No puc fer-hi més, estic massa contenta per ser coherent, si penso que potser a l'octubre ja podré tornar a ocupar el meu lloc a les aules! Ai! que no acabo de dir que no em vull precipitar? Perdona'm, no és per res que tinc fama de ser un grapat de contradiccions...

La teva Anna M. Frank

© Anne Frank Fonds - 11 anys, 1941

El pare d'Anna Frank, Otto Frank, en una entrevista:
V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=AWRBinP7ans>

El diari d'Anna Frank (<http://www.megustaleer.com/libro/diari-danna-frank/ES0014530>)

© Anna Frank

© Traducció d'Esther Roig

© Editorial Debolsillo (<http://www.megustaleer.com/sello/NB/debolsillo>)